

Budavári Hírmondó

Budavári Evangélikus Egyházközség Hírlevele

XX. évfolyam 2015/3. szám Ősz

„Mert csak egy örömhír van: az, hogy Krisztus megfizetett bűneinkért, s szenvedésével megváltott az örök haláltól.”

Luther Márton: Jer, örvendjünk, keresztyének!

Párás ablaküveg, tiszta Jézus-szemüveg

Isten tett minket alkalmassá arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk (2Kor 3,6a)

Elképzelem, hogy előttem van az íróasztalomon Pál apostol papirusza, amire leírta azt a nagyon fontos fölismerését, hogy a törvény segít bennünket a bűnlátásra, tehát a törvény szempontjából ítélet alatt vagyunk, és az evangélium, maga Jézus Krisztus az, ami és aki által megszabadulhatunk az ítélet alól.

Hát nekem ehhez bizony szemüveg kell. Kótábla, hústábla? A betű megöl...? Most látom csak, hogy az apostol felismerését pedig nagy reformátorunk, a jó Luther doktor az ő galambtollával többször aláhúzta számomra a papiruszon, hogy megértsem: Isten tett minket alkalmassá. Tudom, a Szentírásban semmi sem véletlen, és ezért most már tényleg fölteszem az orromra a szemüveget, de ehhez speciális kell: Jézus-szemüveg. Én úgy olvasom a Bibliából a Jézus-szemüveggel, hogy Ő büntelen volt, igazi Isten-szolgája, és – legalábbis a farizeusok szerint – a törvényeket nem mindig tartotta be. A Törvényt viszont beteljesítette.

Elgondolkodom; kicsoda képes beteljesíteni az Isten törvényét? Én biztosan nem. Ismerek ilyen embert? Nem valószínű. És akármennyit gondolkodom is, mindig arra jutok, hogy csak Jézus. Ő az új szövetség, és Isten alkalmassá tesz bennünket az új szövetség szolgálóivá lenni. Ez annyira jellemző Istenre! Ez a kegyelem, ez az irgalom és ez a szeretet. Új szövetséget köt Jézusban a bukott emberiséggel, és alkalmassá tesz bennünket arra, hogy ennek a szolgálatában mi magunk, az egész életünk megújuljon. Nagy szükségünk is van erre, a világnak pedig ránk.

No de – morfondírozom tovább a papirusz fölött – mit jelent alkalmasnak lenni? Azt, hogy tehetünk vagy tennünk kell valamit a mi Urunk szolgálatában, amivel kiérdemljük ezt a kegyelmet? Pál apostol véleménye szerint semmiképpen sem. A jó Luther doktor ebben egyetért Pállal, direkt vastag betűkkel széljegyzetelte a papiruszon. És mi is azért hívjuk magunkat evangélikusoknak, mert az a meggyőződésünk, sőt, hitünk, hogy nem a cse-

lekedetek tesznek bennünket az új szövetség megigazult szolgálóivá. Csak az evangélium – nem Johannes Tetzl búcsúcedulái. Mintha az üdvösség megvásárolható volna pénzen, mintha Isten megvásárolható volna jó cselekedetekkel! Én úgy gondolom, hogy az új szövetség szolgája az, aki el tudja fogadni Isten kegyelmét. Ez nem olyan könnyű. Nem mindig könnyű. Mi, emberek, a természetünkől fakadóan makacsok vagyunk, önfejűek, és nehezen fogadjuk el azt, amit nem értünk.

Kicsit le is veszem a szemüvegem, megtörölgetem. Isten kegyelme nem egyértelmű. Az egyetlen magyarázata az lehet, hogy Isten szereti a teremtményét. Ami újfent nem egyértelmű, mert mi, emberek, nem vagyunk mindig olyan szeretetre méltóak. De Istennek ebben a kegyelmében való reménykedésünk mégis átformálja az életünket, megújítja, új látást ad, perspektívát: tiszta Jézus-szemüveget. Ebben az új életünkben magunk is olyanok vagyunk, mint a párás ablaküveg, amelyet Isten letöröl a kezével: egyre jobban, egyre tisztábban süt keresztül rajtunk Isten fénye, Isten szeretete, egyre tisztábban tudunk egymás számára Jézus-arcúak lenni. Talán ezt jelenti az új szövetség szolgájának lenni. Hogy a világ szemüveggel vagy anélkül, de megismeri rajtunk Krisztust.

Liszka Viktor

Aktuális....

Vannak témák, amelyekről úton-útfélen hallhat az ember. Most ilyen aktuális kérdés a migránsok kérdése. Minden fórumon lehet róla hallani. Szeretném a testvérekkel megosztani azokat a gondolatokat, amelyeket a munkaévünk első presbiteri gyűlésére fogalmaztam meg, amelyeket azóta nap mint nap továbbgondolok.

Amikor a világban valami történik, akkor egy teológus elkezd keresni a szentírási analógiákat. A migrációs folyamattal kapcsolatban is sokféle történetet idézhetünk. Az éhség elől Egyiptomba menekültek az ősatyák, a biztosabb megélhetés reményében kerestek a Nílus partján menedéket. Kánaán földjét jövevényként népesítette be a 12 törzs, elűzve onnan az ott élőket. S eljuthatunk odáig, hogy Jézus is migráns volt, hisz születése után József menekülni kényszerült a diktátor haragja elől.

Számomra mégis egy másik folyamat sejlik fel, amikor korunk jelenségeire gondolok. Az az időszak, amikor Izrael népe az Asszír, majd a Babiloni Birodalom uralma alá került. A hódítók letarolták a földeket, internálták a lakosságot, a szent várost, a vallás székhelyét felemésztették. De ennek a nagyhatalmi folyamatnak az okairól egészen határozott módon vall a Biblia. Már a korabeli történetírásban is megfogalmazódott egy-egy izraeli uralkodóról, hogy azt tette, amit rossznak lát az ÚR! S a próféták pedig egészen határozottan mutattak rá arra, hogy az asszír, és később a babiloni seregek pusztító jelenléte Isten büntetése a választott nép felett. Ézsaiás, a legismertebb próféta így kezdi jövődöléseit: *„Halljátok meg, egek, figyelj ide, föld, mert az ÚR szól: Fiaimat fölneveltem, fölmagasztaltam, de ők elpártoltak tőlem! Az ökor ismeri gazdáját, a számár is urának jászlát, de Izrael nem ismer, népem nem ért meg engem. Jaj, vétkes nemzet, bűnnel terhelt nép! Gonosz utódok, romlott fiak! Elhagyták az URat, megvetették Izrael Szentjét, elfordultak tőle! Minél több verést kaptok, annál jobban ellenkeztek! Egészen beteg már a fej, egészen gyenge már a szív.”* (Ézs 1, 2-5.) S amikor ezt vagy ehhez hasonló próféciákat hallunk, akkor el kell gondolkodni, hogy vajon nem a próféta által említett „elpártolásnak” a következményeit szenvedjük-e most is? Nem az álságos és képmutató keresztyénségünk ítélte meg, a „keresztyén kultúrát” és a megszokott szociális rendet veszélyeztető nagy népvándorlás által?

Bizony, őszinte bűnbánatot kell tartani. Beszélhetnénk itt az európai keresztyénség lendületvesztéséről és kiüresedéséről, a formai vallásosság jelenségéről és arról, hogy a szociális olló szétnyílásával mennyi érzéketlenségnek adtunk teret. De elsősorban nem nagy általánosságban, hanem a személyes életünkben kell megvizsgálni, hogy – elnézést – nem vagyunk-e rosszabbak az ökörnél és a számárnál?

Ezért – nem részletezve most azokat az Istentől elfordító jelenségeket, amelyek az életünkre jellemzők – most váljék hangsúlyossá, vegyük komolyan Istent és a Krisztus-hitünket! A radikális iszlám a bűn fészkeként tartja Európát, s azt kell mondani, hogy nem is alaptalanul. Tehát nekünk, keresztyéneknek, a jézusi szeretetből élőknek nagyon határozottan fel kellene vállalnunk egy más, nem éppen „trendi”, hanem Isten igéjéhez kötött gondolkodásmódot és életvitelt! Lehet sopánkodni a keresztyénség hanyatlásán és a kultúránk veszélyeztetettségén, de ennél az „intellektuális nyavalygásnál” fontosabb lenne sokkal buzgóbban megélni az Istennel való közösségünket az imádságban és az igehallgatásban. Ezt régen úgy mondták: Ébredésre van szükség! S ezzel a menekültáradattal Isten ébreszteni akarja a népet! Minket személyesen is. Vegyük észre, hogy vannak ránk bízottak, akiknek annyi mindent megadtunk (anyagi és szellemi téren talán mindent, amire képességünk volt), de nem volt fontos számunkra sem, hogy az Istenhez tartozás örömét és biztonságát megosszuk velük. Ne legyünk ebben a félelemmel teli világban arra sem restek, hogy a hitünket szóban megvalljuk!

Hiszem, hogy csak az Istenben megkapaszkodó szív találhat ott bizalmat, ahol minden bizonytalanná lett. Vegyük komolyan az Isten ígését is! Az ószövetségi próféták nemcsak Isten haragjáról beszéltek, hanem arról is, hogy van Istennek egy ígérete: hogy marad egy szent mag (pl. Ézs 6, 13). Isten igéje erősítse azt bennünk, hogy minden próba ellenére Isten meg akar tartani!

És mindemellett, a hit őszinte és komoly megélése, és az ígéletben való megkapaszkodás mellett őrizzük meg a Lélek egységét. A migráns kérdés megosztó kérdés, láthatjuk, hogy államhatalmak és politikai pártok feszülnek egymással szembe, amikor a megoldási lehetőségeket keresik. De ahogy Jézus felhívta a tanítványok figyelmét, hogy köztük más rend legyen, úgy kell nekünk is a gyülekezeten, az egyházon és a nemzetben belül is megőrizni és erősíteni az egységet. Lehet különféleképpen vélekedni a migránsáradatról, a határzáról, a dublini egyezményről, a politikusok döntéséről vagy éppen az érkező tömegek között végzett szolgálatról. De azt nem szabad hagyni, hogy Isten népének közösségén ez rést üssön. Újra hangsúlyos lehet a régi kép: minél közelebb vagyunk Krisztushoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz is. A felszólítás újra (mint mindig) aktuális: Térjetek meg!

S közben imádkozzunk bölcsességért, hogy helyes megoldásokat találjunk, a kegyelmi ajándékokért, hogy a szolgálatunkat beteljesíthessük a menekültek között is. Imádkozzunk azért, hogy mindenki a saját szülőföldjén találjon békés és biztonságos megélhetést, és azok, akik útra keltek, az irgalmasságot tapasztalhassák meg, hogy megismerhessék az irgalom Istenét!

Bence Imre

Az állandóság éve elé

Az Egyházközségünk 2015/16-os munkatervét a változások jegyében, az alábbi alapvetéssel fogalmazta meg:

Gyülekezetünk, mint a világunk is, folyamatos változáson megy keresztül. Nyugdíjazás következtében megürült lelkészi állásunk. Most a két parókus és egy másod-lelkész mellett egy beosztott lelkész végzi a lelkészi feladatokat. Az idei munkaév egyik fő feladata lesz a lelkészválasztás előkészítése és lebonyolítása. A lelkészválasztást a műemléképület jelentős átalakítása előzi meg, és az új lelkészlakás kialakítása szervezési és anyagi feladatokat jelent majd.

Az állami Reformációi Emlékbizottság (REB) által kezdeményezett orgonaépítési projekt sem kerülhető ki, amely jelentősen meg fogja változtatni a gyülekezetünk életét (akár az istentiszteleti rendeket is!).

S ezen feladatok mellett mégiscsak a lelki élet, az igei alkalmak és a közösség élete marad a legfontosabb. Mindehhez csak akkor lesz erőnk, ha igazi összefogással segítjük egymás munkáját.

Továbbra is szeretnénk, ha a Reformáció 500. évfordulójára való készülés a lelki életben és közösségi alkalmak szervezésében teret kapna. A 2015. év témája Reformáció és oktatás, a 2016. évé a Reformáció és nemzet. Ezeket szeretnénk a munkatervben és/vagy a Hírmondóban hangsúlyossá tenni.

Biztosak lehetünk abban, hogy gyülekezetünk egy új korszak előtt áll. A gyülekezetünk holnapjéért közösen kell tennünk, sok közös beszélgetés és Isten előtti csendesség szükséges ehhez.

Új színfoltot jelent, hogy a 2014/2015 tanévben főállású hitoktatót biztosított a gyülekezet részére az Országos Egyház. Az ő nyár végi lemondása nagyon súlyos terheket jelent az iskolai hitoktatás előkészítésében, s augusztus végén még nem látjuk biztosítottnak az iskolai hitoktatás személyi feltételeit.

Gyülekezetünk benne él a világban, ezért azok a viharok sem kerülnek el, amely a társadalmunkat éri. Be kell látnunk, hogy a társadalmat érintő kérdések is meghatározzák gondolkodásunkat és cselekvésünket.

S amikor a presbitérium kézbe vehette a leírt anyagot, akkor szégyenített meg az Isten: nemcsak azzal, hogy két napon belül megoldódott a hitoktató kérdés – a hitoktatók rövid bemutatkozását külön olvashatják – hanem másképp is! Egyik nap az Útmutató igéjében olvastam a Malakiás prófétánál található mondatot: *Én, az Úr, nem változtam meg!* (Mal 3, 6a). A munkatervünket a változások sokszínűségére építve állítottuk össze, de sokkal jobb lenne kimondani, hogy

ez a munkaév is az állandó és örök Isten éve lesz. Lehet, hogy lesznek külső változások, tőlünk független és tőlünk független okok miatt. S reméljük, hogy lesznek külső és belső változások azért, mert az Isten cselekvő és bennünket is formáló Isten. De mégiscsak tekintsünk arra, hogy az állandóság éve lesz ez számunkra, amikor az örök, változatlan Istent, s örökké megálló igéjét kell képviselnünk a változó világban.

A munkaterv részleteit az októberi presbitéri gyűlés után a honlapunkról és az eseménynaptárból ismerhetik majd meg gyülekezetünk tagjai.

Bence Imre

Az EPOT-on voltunk

Gyönyörű őszi verőfényben, fűvószene vidám hangjára érkeztünk szeptember 19-én az Evangélikus Presbiterek Országos Találkozójára. Egyházunk Gyülekezeti és Missziói Osztálya szervezésében rendkívül gazdag programok, testvéri találkozások, lelki feltöltődés, megerősítés és küldés színhelye volt egy napra a Tüskecsarnok.

Gáncs püspök úr nyitó áhítata emlékeztetett sokszínűségünkre, a presbiter megajándékozott voltára, amely ajándékok viszont további szolgálatra köteleznek. A reformáció kezdetének 500. évfordulójára készül egyházunk. A reformáció világtörténelmi mérlegét állította fel Jeszenszky Géza nagyon érdekes, értékes előadásában. Egyházunk oktatásügyéről (óvodától a teológiai képzésig), a diakóniai és külügyi munkaterületekről, azok sokrétűségéről új, érdekes információkkal gazdagodtunk. A filmvetítéssel egybekötött kerekasztal-beszélgetés meghívott vendégei sokéves tapasztalataikat osztották meg velünk, bizonyosságot téve Urunk megtartó és távlatokat is nyitó szeretetéről.

A finom ebéd után interaktív szekció-beszélgetésekre került sor. Két szekcióban, nyolc különböző témából (pl. a hitoktatás, a jövő presbitere, az evangélikus egyház jelene és jövője a számok tükrében, az idősek helyzete) választhattak a jelenlevők. Mindegyik terület kifejezetten érdekes volt, sőt azt sajnáltuk, hogy nem tudtunk valamennyin részt venni!

A szünetekben a Lehetőségek – valamint az Ehetőségek piaca egyházunk színgazdagságát mutatta, teret adva az intézmények és a gyülekezetek bemutatkozásának. A közös énekek pedig – úgy érzem – hálátelt szívből szóltak.

Az úti áldás után egymásra mosolyogva indultunk haza.

Buday Tamásné

Új főállású munkatársak

Liszka Viktor Gábor vagyok, 34 éve itt kereszteltek és itt konfirmáltam a Budavári Evangélikus Gyülekezetben, ahol valamivel később a saját esküvőm és lelkészi ordinációm is volt. Eddig Nyíregyházán és Budán

voltam kórházlelkész, illetve Pilsen beosztott lelkész. Feleségem Laborczy Dóri újságíró, aki egyházunk médiamunkájában dolgozik mint szerző és szerkesztő. Kislányunk, Léna másfél éves, de szókincsében már most prédikációs magasságokba képes emelkedni időnként. Lelkészi hitvallásom központja az érzékeny, udvarias szeretet és a másikkal való odafordulás Krisztus-arcúsága. Budavári szolgálatomat egyfajta lelki értelemben vett hazatérésként élem meg, és ez egy olyan érzés, amit már régóta kerestem.

Liszka Viktor Gábor

2014 februártól vagyok a Budavári Evangélikus Egyházközség iskolai hitoktatója. Jelenleg 4 iskolában – az I. kerületi Lisznyai utcai Általános Iskolában, a II. kerületi Budenz József Általános Iskola és Gimnáziumban, a

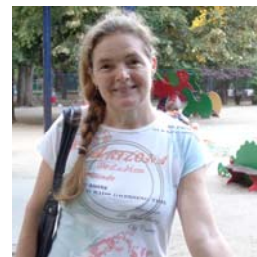
Szabó Lőrinc Fenyves utcai alsó tagozatos iskolában, és a Törökvész utcai Általános Iskolában – tartok hittanórákat, illetve Újpesten is besegítek a hitoktatásban. Hetente összesen 15 órában. Nyáron részt vettem a gyülekezeti hittanos és napközi táborban, így a gyülekezet több gyermekét is megismertem.

Fontosnak tartom, hogy a gyermekeknek beszéljek Isten szeretetéről, s a hittanóra ne csupán egy élmény legyen számukra, amelyre még felnőtt korukban is emlékeznek, ne csak egy tananyag elsajátítása történjen, hanem Isten üzenetét értsék meg a bibliai történeteken keresztül.

Nagy kiváltság, hogy megtaníthatom őket imádkozni, énekelni, és a nagyobbakat a Biblia használatára. Hívom őket szüleikkel együtt a gyülekezeti alkalmakra is. Szeretném, ha a gyermekek mindazt, amit hallanak a hittanórán, tudnák majd alkalmazni életükben, és az Urat követő hívő emberek, a társadalom hasznos tagjai lennének Isten dicsőségére.

Molnárné Varró Mária

Május óta irodavezetőként dolgozom a Lelkészi Hivatalban. A Budavári gyülekezethez sok szállal kötődöm, három gyermekemet itt keresztelték, ide jártak hittanra, lányom és párja házasságát 2014. augusztusában itt áldották meg.

Mint pedagógus örömmel veszek részt önkéntesként a hitoktatásban, a gyermekek táboroztatásában.

Férjemmel – aki felnőttként részesült a keresztelésben templomunkban – együtt készítettük a volt evangélikus iskolára emlékező kiállítást.

Több évtizeden át tanítóként, majd tanári oklevelet szerevezve tanárként dolgoztam.

Ebben az évben váltanom kellett, és ekkor kaptam lehetőséget, hogy a gyülekezetben tevékenykedhessek.

Samu Piroska

Szeretettel üdvözlöm a Budavári Evangélikus Gyülekezet tagjait, lelkészeit! Barcsik Zoltánnak hívnak, az Evangélikus Hittudományi Egyetem ötödéves teológus-lelkész szakos hallgatója vagyok. Anyagyülekezetem a Kecskeméti Evangélikus Egyházközség, ahová vasárnaponként a mai napig visszatérek, Isten igéjének hallására és kapcsolataim ápolására a gyülekezet tagjaival, lelkészeivel.

Ez év nyarán ért az a megtiszteltetés, hogy a Budavári Gyülekezet hitoktatója lehetek az elkövetkezendő tanévben a Filler utcai és a Pitypang utcai Általános Iskolákban. Bár kevés tapasztalattal rendelkezem az iskolai hittanoktatás terén, igyekszem a lehetőséget megragadva kiszélesíteni a látómezőmet, és a megszerzett tapasztalatokat későbbi szolgálatom során is felhasználni.

Hálával tartozom Bence Imre esperes úrnak és a gyülekezet munkatársainak, akik ezen a számomra még félig ismeretlen úton felkészítettek, és tanácsokkal láttak el a színvonalas hittanoktatás jegyében, illetve hitünk hiteles átadásában.

Isten áldását kérem a gyülekezet tagjaira és munkatársaira, s kívánom, hogy Isten igéje ebben a tanévben is élővé váljon gyülekezetünkben s a hozzánk tartozó iskolákban.

Barcsik Zoltán

Kovács Kata vagyok, idén végzett teológus. Hosszú út vezetett odáig, hogy most a Budavári Gyülekezet főállású hitoktatójaként tevékenykedem több kerületi általános iskolában – a kezdet kezdetén még kósza gondolat sem volt a tanítás.

Hatvanban nőttem fel nem vallásos családban, a keresztyénséggel tizenkét éves koromban kerülünk kapcsolatba. Keresztelése után a hatvani evangélikus gyülekezetbe jártam. Érettségi után Budapestre mentem tanulni, ahol egy sikertelen főiskolai felvételi után inkább titkárnői végzettséget szereztem. Még a tanulmányaim mellett elkezdtem dolgozni, majd az iskola befejezése után az Autizmus Alapítványnál lettem titkárnő. Az Istennel való kapcsolatom a kismarosai Szélrózsán vált élővé, ezután leltem otthonra az Egyetemi Gyülekezetben. Rengeteg vidám órát töltöttem az Égőgérő Gospel Kórusban, és hasonlóan vidám és egyúttal mély időkkel ajándékozott meg a Láthatatlan Színház, melynek kezdetben révésze, majd társ-vezetője is voltam. A továbbtanulás kérdése folyamatosan foglalkoztatott, a teológia gondolata is időről időre felbukkant a lehetőségek között, de elhatározással csak 2005 végére érett a dolog. 2006 őszén megkezdtem tanulmányaimat, amelyet ugyan lassított, hogy továbbra is dolgoznom kellett mellette, de végül megérkeztem a célegyenesbe. Gyakorlati évemet Kecskeméten töltöttem, ezalatt megérett bennem, hogy az én helyem nem a szószéken van, hivatásomat más területen kell megtalálnom.

Teológiai és személyes fejlődésemben rengeteget adott az Amerikában, Columbusban töltött ösztöndíjas év; a szociális területek, azon belül is a szegényebb rétegek helyzete iránti érdeklődés ekkor erősödött meg bennem. Szabadidőmben szívesen önkénteskedem a Habitat for Humanity építkezéseiben.

Kovács Kata

Reformációi lapszámunkban szereplő grafikák Richly Zsolt Luther-rajzfilmsorozatának „Úton az Úr felé” című 4. epizódjából valók.

A Reformáció 500. évfordulója felé

Az evangélikus keresztyénség nagy odafigyeléssel készül a reformáció 500. évfordulójának megünneplésére, s egy állami Reformációi Emlékbizottság is alakult. Fontos, hogy a reformáció örökségét nemzeti értéként tudjuk bemutatni. A Reformációi Emlékbizottság döntése értelmében a protestáns, elsősorban evangélikus egyházzene bemutatására két orgona építésére különítettek el támogatási összeget az emlékévre, s az egyik orgona a mi templomunkban épülhet fel.

Már a nyár elején elkezdődött a tervezgetés, hogy miként lehetne ezt a nagy munkát a legjobban megvalósítani. Az tudott, hogy a háborúban elpusztult orgona után a 60-as évek közepére készült el a jelenlegi hangszer. A zenészek egybehangzó véleménye szerint a ma már romló állapotú hangszer felújítása is rengeteg pénzt emésztene fel. A Reformációi Emlékbizottság azonban új, elsősorban J. S. Bach műveinek hiteles tolmácsára alkalmas orgona megépítésére adja a támogatást.

A presbitérium nyári rendkívüli gyűlésén elfogadta a támogatás befogadását, és először azt a javaslatot támogatta, hogy valahol az oldalkarzatán épüljön egy kicsi barokk orgona. Ezt az ötletet azonban a szakemberek elvetették. Mivel többféle megoldás körvonalazódik, az idő pedig szorító és meghatározó tényező, ezért a szeptember 29-re összehívott közgyűlés fogja meghatározni a továbblépés irányát. Az egyik gondolat szerint minimális építéssel a jelenlegi orgonakarzaton kell elhelyezni az új orgonát. A másik verzió szerint a templom eredeti állapotához közelítve, építészeti átalakításokkal kell az alsó karzaton helyet teremteni az orgonának.

A templomunkban alapos akusztikai felmérés készül. Ennek eredménye mutatja azt meg nekünk, hogy hol lenne az orgona ideális helye. Mivel a Hírmondó szerkesztésének és kiadásának idején fogjuk kézhez kapni az akusztikai szakvéleményt és megismerni a közgyűlés döntését, ezért az eredményekről még nem tudunk beszámolni, de bízunk a szakemberek alapos előkészítő munkájában és a közgyűlés bölcs döntésében. Kérjük a testvéreket, hogy ezt a Reformációi Emlékbizottság által támogatott folyamatot is kísérjék imádságban!

Bence Imre

A Budavári Evangélikus Gyülekezet Alapítványnak felajánlott SZJA 1% összege 2014-ben 1 793 358 Ft volt.

Köszönjük a testvéreknek az adakozást, melyet továbbra is várunk az alapítvány alábbi elérhetőségeire:

Bankszámlaszám: 11670009-07803000-70000007

Adószám: 18007545-41

az Alapítvány kuratóriuma

E s e m é n y n a p t á r**2015. Ő s z****A PAX TV közvetítéséről**

Szeretettel tájékoztatjuk a testvéreket, hogy a PAX TV közvetítési rendje 2015. október első vasárnapján megváltozik. Az eddig 9.00 órakor kezdődő adás helyett 19.00 órától, hosszabb műsoridőben, felvételtől fogják közvetíteni a 11.00 órakor kezdődő istentiszteletünket.

Ezzel lehetővé válik, hogy mindig a teljes istentisztelet kerüljön adásba, és az énekszámok és egyéb információk feliratozva jelenjenek meg a képernyőn.

Kérjük, hogy továbbra is kísérje figyelemmel a PAX TV-s istentisztelet-közvetítéseket, és jó szívvvel ajánlja olyan ismerőseinek, akik nem tudnak személyesen részt venni az ígehallasásban!

Október 2-4.**péntek délutántól – vasárnap délig**

Konfirmandus és ifjúsági kirándulás

NagybörzsönybeKözösségépítés, elcsendesedés,
játék és friss levegő!

A részletekről szórólapon adunk tájékoztatást.

Október 4. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

A **11.00** órakor kezdődő istentiszteletünket a Pax TV este felvételtől közvetíti.**16.00** – Családos délután

Kisgyermekes családok interaktív alkalma

Témánk: *A gondoskodó Atya***18.00** – Orgonazenés áhítat*Bán István* orgonaművésszel**Október 5. hétfő****19.00** – Budavári Evangélikus Szabadegyetem*Dr. Beer Miklós* váci megyéspüspök –

Mit tehet az egyház a menekültekért és az üldözöttekért?

Október 6. kedd**18.00** – Bibliaóra**19.00** – Presbiteri gyűlés**Október 10. szombat****Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni?**

Országos evangelizáció

a Deák téri Evangélikus Templomban

10-16 óra között ígehirdetések, tanúságtételek, változatos programok

Október 11. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet**Október 16. péntek****11.00** – **Vladár Gábor emléknep**

A Fasori Evangélikus Gimnázium dísztermében

*Vladár Gáborról, aki egyházközségünk felügyelője is volt, a következő hírmondónkban emlékezünk meg!***Október 17. szombat****A reformáció forrásvidékein**

Emléknep a reformáció 500. évfordulójára készülve a soproni és a sárvári egyházközség tagjaival.

Program:**10.00** – Éneklés a kápolnában**10.30** – Áhítat – *Bence Imre*

jó idő esetén a Honvéd-főparancsnokságnál, ahol az első templomunk állt!

11.30 – Előadás – *Végh András*, régész

a Bp. Történelmi Múzeum főmuzeológusa

12.30 – Ebéd**13.30** – Vári séta és Luther Márton végrendeletének megtekintése az Országos Levéltár épületében. (A levéltárba csak előzetes jelentkezés alapján lehet majd belépni.)**15.00** – A Budavári Gospel Kórus születésnapi koncertje*Kérjük azokat a testvéreket, akik az emléknepünkön részt vesznek, előre jelentkezzenek, s külön jelezzék, hogy az ebéden illetve a levéltár látogatáson részt kívánnak-e venni.**Közös ebédhez hozzájárulást kérünk (1.000,- Ft/fő).
Jelentkezési határidő: 2015. október 11. vasárnap.**Jelentkezni lehet a Lelkészi Hivatalban.***Október 18. vasárnap****Áldozati vasárnap**

A 120 éve felszentelt templomunkért adunk hálát!

A **11.00**-kor kezdődő istentiszteleten megáldjuk a házassági évfordulójukat ünneplő párokat.**Október 24. szombat****18.00** – Jótékonyági hangversenyAll Saints Church Kórusa Budavár testvérvárosából, Marlow-ból (Nagy-Britannia)
karvezető: *Martin Seymour*

A koncert szervezője a Budavári Evangélikus Egyházközség és a Szilágyi Erzsébet Gimnázium.

A koncerten adományokat gyűjtünk a munkácsi II. Rákóczi Ferenc Gimnázium magyar nyelvű oktatásának támogatására!

Október 25. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ünnepi istentisztelet
a nemzeti ünnepünk alkalmából**19.00** – Férfi kör
Vedd és olvasd! – Bibliaiskola**Október 30. péntek****17.00** – Ordináció (Lelkész-avatás)
Bence Győző végzett teológust lelkészé
szenteli *Szemerei János* a nyugati (dunán-
túli) egyházkerület püspöke**Október 31. szombat**
Reformáció ünnepe**18.00** – Ökumenikus istentisztelet és emlékezés a
református testvérekkel és a Német Ajkú Evangé-
likus gyülekezet tagjaival**November 1. vasárnap**

Istentiszteletek a szokott rendben

16.00 – Családos délután
Kisgyermekes családok interaktív alkalma
*Témánk: Indulunk - érkezünk...***18.00** – Orgonazenés áhítat
Vendégünk *Kecskés Mónika* orgonaművész**November 2. hétfő****19.00** – Budavári Evangélikus Szabadegyetem
Fassang László orgonaművész –
Az orgonazene által megszólított lelki
dimenziók**November 3. kedd****18.00** – Bibliaóra
19.00 – Presbiteri gyűlés**November 8. vasárnap**

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet**November 15. vasárnap**

Istentiszteletek a szokott rendben

November 22. vasárnap
Örök élet vasárnapjaIstentiszteletek a szokott rendben
A **11.00**-kor kezdődő istentiszteleten gyertya-
gyújtással emlékezünk az elmúlt egyházi évben
elhunyt testvéreinkre.**November 29. vasárnap**
Ádvent 1. vasárnapjaIstentiszteletek a szokott rendben
A **11.00**-kor kezdődő istentiszteleten mutatjuk be
az idei konfirmandus csoportot.**19.00** – Férfi kör
Vedd és olvasd! – Bibliaiskola**Istentiszteletek a templomban:**Vasár- és ünnepnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Német nyelvű istentisztelet a kápolnában:Vasárnap 10.00
Budagyöngyén: 9.00**Bibliaórák:***Gyülekezeti bibliaórák:*

Hétfő 17.00 – Budagyöngye, kápolna

Kedd 18.00 – Budavár, kápolna

Péntek 17.30 – MÉRTÉK – hittan fiatal
felnőtteknek, szülőknek és gyermekeknek
Imaóra:

Csütörtök 9.30 – Budavár, kápolna

Nyugdíjas kör:

Csütörtök 10.00 – Budavár, kápolna

Énekkari próbák:*Schütz* kórus próbája – Vasárnap 19.00*Gospel* kórus próbája – Kedd 18.30**Ifjúsági bibliaórák:***Kisifi:* (MÉRTÉK) Péntek 17.30*Egyetemi ifi:* Csütörtök 19.00*Pályakezdő:* Csütörtök 19.00**Hitoktatás, gyermekcsoportok:***Gyermek-bibliaóra az istentisztelettel párhuzamosan:*

Óvodás korúak Vasárnap 11.00

Alsósok Vasárnap 11.00

Felsősök Vasárnap 11.00

MÉRTÉK – hittan:

Alsósok Péntek 17.30

Felsősök Péntek 17.30

Baba-mama kör:

Szerda 10.30, minden hónap 2. és 4. szerdáján

Konfirmációi oktatás:

Péntek 17.30-kor a MÉRTÉK keretében

A MÉRTÉK olyan többgenerációs családi est,
amelyen a hittanosok, a konfirmandusok, a kisifi
tagjai a fiatal házasságokkal és a szülőkkel közös
kezdés után külön csoportokban tanulhatnak, be-
szélgethetnek.**Cserkészzet:**

Alsós lányok őrse – Szerda 17.00

Alsós fiúk őrse – Szerda 17.00

Felső lányok őrse – Péntek 16.45

Felső fiúk őrse – Hétfő 17.00

További őrsek indítására az igények szerint van
lehetőség, s mivel a DBM Cserkészcsapat fenntartója a gyülekezetünk mellett a Kelenföldi Egy-
házközség is, más korosztályok számára ott is
működnek cserkészőrsek.

Egyenes úton

Életem párjának köszönhetem, hogy evangélikus lettem. Gimnazista éveink elején, immár közel 35 évvel ezelőtt kerültünk össze. Mint generációnkból oly sokan, a valaha volt Moszkva téren, az óra alatt pillantottam meg őt és – ahogyan azt a szerelemhez igazán értő olaszok mondják – bizony megcsapott a villám. Ritkán van úgy az ember életében, hogy az adott pillanat

megélésekor már biztosan tudja: ez a pillanat alapvetően határozza meg életét. Hát, ez egy ilyen pillanat volt. Kilenc évig jártunk együtt. Ennek az volt az oka, hogy mindketten tanultunk a diplomáig, meg aztán önállóan megélni se nagyon tudtunk volna. Vagyis aligha lehet azt mondani, hogy hebehurgya módon beleugrottunk a házasságba – amely már a mi templomunk oltára előtt kötöttet.

Feleségem családját Eduard Benes vezérletével a Felvidékről, Galántáról – úgy is, mint második világháborús kollektív bűnösöket – takarították ki. Vagyonukat elkobozták, idehaza pedig a Magyar Kommunista Párt feleségem családját mint volt középpolgárokat, osztályellenségnek minősítette, garantálva ezzel számukra az élethosszig tartó szűkölködést. Aki tudott, ütött rajtuk.

Felvidéki jó evangélikusként a Moszkva tér közelében lévő társbérleti lakásukból Budavárba jártak istentiszteletre, a mi gyülekezetünkben találták meg azt a közösséget, ahol nem múltjuk, jelenük és bizonytalan jövőjük alapján ítelték meg őket. Megtalálták azt a közösséget, ahol csak ők maguk számítottak.

Feleségem, vagyis akkor még csak párom oldalán léptem be először templomunkba, amelynek szikár egyszerűsége ragadott meg először. Ültem a padban a vasárnap esti hatórás istentiszteleten, tekintetemet az óriási sötétbarna keresztre függesztettem, és arra gondoltam, mennyire egyszerű meglátni a lényegét, ha a felesleges sallangok nem zavarják meg a gondolkodásunkat. Hallgattam a szószékről Madocsai Miklóst, Szebik Imrét, megragadott az evangélikus gondolkodás, a hit tisztasága, nyitottsága. Így és itt találtam meg én a lényegét – az Urat.

Aztán szerelemben eltöltöttük együtt azt a már említett kilenc évet, és mindketten éreztük, hogy ez már így is marad, vagyis össze kell házasodni. Szüleim a világ legbecsületesebb, legszorgalmasabb emberei, de nem hívők. Sőt. Így aztán nem állhattam elő otthon azzal az ötlettel, hogy „drága szüleim, szeretettel invitállak benneteket a keresztelőmre”. Ennek ellenére érezttem, hogy számomra nincs más út, csak az, amely Krisztushoz vezet. Hárman voltunk a keresztelőmön: életem párja, Madocsai Miklós bácsi és persze én. Télvíz idején jártunk már, Karácsonyra készülődve hoztam meg életem következő fontos döntését, és tudtam, hogy újra olyan pillanat részese leszek, amely alapvetően határozza meg életemet. Tekintettel a keresztelőmre összegyűlt, viszonylag szolid sokaságra, nem fűtötték be a templomot. Kabátban álltunk

az üres templom lélekszorító, feneketlen csöndjében, Miklós bácsi pedig arról beszélt, hogy Jézus parancsa szerint tanítványra kell tenni minden népet – és ott, akkor éppen rajtam volt a sor. Soha nem felejttem el. A hidegben vastag párafelhőket fűjtünk mindhárman, olyan volt az egész, mintha Ingmar Bergman egyik korai filmjéből ragadtak volna ki egy jelenetet.

Az esküvőnkön aztán már tele volt a templom. Szüleim, rokonaink, barátaink mind eljöttek. Szebik Imre püspök úr arról beszélt, hogy mindenkinek végig kell mennie azon az úton, melyet az Úr rendelt neki. És én ott, akkor, abban az újabb sorsfordító, fontos pillanatban tudtam, hogy rajta vagyok ezen az úton és egészen biztosan jó felé tartok. Aztán adott az Úr nekünk három szép, okos, erős gyermeket, akiket elvitünk a templomba, Szebik püspök úr és Balicza Iván megkeresztelte őket, Imsihez pedig rendesen eljártak konfirmáció előkészítőre.

Azért is jó gyülekezethez tartozni, mert az ember pontosan tudja, hogy hol élte át élete legtöbb meghatározó pillanatát.

Megint eltelt néhány esztendő, és édesapám nagyon beteg lett. Amikor a mentő elindult vele a János kórházba, tudtam, hogy az ő ágyát otthon már soha többé nem kell megvetni. Öt napig haldoklott. Úgy szerveztük, hogy ennek a 120 órának egyetlen pillanatában sem volt egyedül, mindig ott voltunk vele, öcsém, anyám vagy én. És persze én tudtam, hogy ott van még valaki, akire ugyan apám soha nem tekintett Megváltóként, de biztos voltam abban, hogy a Megváltó ezt a közelgő, végső pillanatban nem fogja zokon venni. Az utolsó két napon már nem volt öntudatánál. Elmentem Imsihez és megkértem arra, jöjjön el a betegágyához és búcsúztassa el, azt is mondtam neki, hogy apámat ugyan reformátusnak keresztelték, de nem gyakorolta vallását. Sőt. Imsi nem is nagyon kért semmit, jött. Álltunk egymás mellett a János kórház kórtermében, imádkoztunk, csendesen, inkább csak mormolva énekeltünk, anyám az ágy lábánál sírt, én meg állva. Szinte láttam, de ha nem is láttam, biztosan érezttem, hogy az Úr végtelen nagy, óvó tenyerébe veszi édesapám lelkét és valami nagyon jó, biztos helyre teszi. Ott van ma is, és nekem hihetetlen megnyugvás, hogy a legjobb helyen tudhatom.

És aztán még néhány év. Sodort, vitt az élet, többnyire inkább jó felé. Fabiny Tamás püspök úrral bő három évvel ezelőtt azon kezdtünk el töprengeni, hogyan lehetne megújítani az Evangélikus Egyház kommunikációs munkáját annak érdekében, hogy a világ még többet lásson abból a sok értékből, ami bennünk van. Előbb csak töprengtünk, aztán – egyéb munkám mellett – az egyház sajtóbizottságában dolgoztam, idén ősszel pedig az egyház alkalmazottja lettem.

Mondhatja bárki, nincsen ebben a történetben semmi különös. Így is van. Megyek az úton, amiről az esküvőmön Szebik Imre püspök úr beszélt.

Lábam alatt az út, szemem előtt az igazság, és mindez az élet.

Illisz L. László
Evangélikus Információs Szolgálat igazgatója

Pedagógus vallomás

A reformáció ünnepének 500. évfordulójára készülve az Evangélikus Egyház ajánlása szerint az idén a „Reformáció és oktatás” témáját választottuk sorozatként. Ebben a lapszámban a gyülekezetünk egyik óvónőjének gondolatait olvashatják.

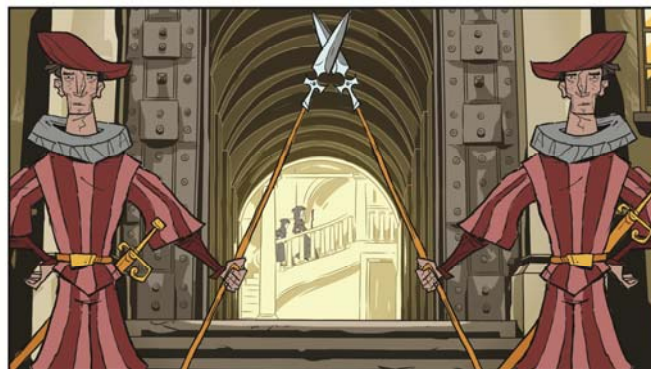
- *Hogyan kapcsolódik össze hit és hivatás a munkádban?*
- *Milyen lehetőség van az adott intézményi keretek között a diákokkal megismertetni Isten megújító szeretetét?*
- *Véleményed szerint hogyan kapcsolódhat be hatékonyan az egyház, a gyülekezet ebbe a feladatba a te iskoládban?*

Állami, önkormányzati óvodában, alkalmazottként dolgozom, tehát sokféle világi elvárásnak kell megfelelnem. Mivel nem az Evangélikus Egyház óvodája vagyunk, ezért más felekezethez tartozó családok hitéletét, és az ateisták világnézetét is tiszteletben kell tartanom. Óvodánkban lehetőség van heti egy alkalommal hitoktatáson részt venni, azoknak a gyermekeknek, akiknek a szülei ezt előre jelezték. A hittanórákat egy nagyon kedves, és lelkes református hölgy tartja, bibliai és más tanulságos történetekkel, sok mesével és játékkal. A részt vevő gyermekek mindig nagyon feltöltődve, vidáman térnek vissza a csoportba.

Az óvodai munkámban közvetve jelenhet csak meg hitéletem. Nem hirdethetem és oktathatom nyíltan Isten igéjét és szeretetét, a más világnézetűekre való tekintettel. Viszont ha nekünk keresztényeknek tekintettel kell lennünk mindenkire, úgy gondolom mások is fogadják el, és tartsák tiszteletben a Jézusban hívő emberek hitét.

Ha a gyerekek között vita alakul ki vallásbeli dolgokról – itt leginkább arra kell gondolni, hogy hisz, vagy nem hisz az ovis –, én mindig úgy szoktam kezdeni a mondatomat, hogy a keresztény emberek abban hisznek, hogy... És nem szoktam titkolni, hogy evangélikus vagyok. Ünnepekkor, főként karácsonykor szóba kerülnek Jézus életének eseményei, különösen irodalmi művek, dalok és a Betlehemes játék kapcsán. Ezek ellen még soha senkinek sem volt kifogása, még nem vallásos emberek részéről sem.

Evangélikus hitemet úgy élem meg hivatásomban, hogy magatartásommal, életemmel igyekszem példamutató, Jézusnak tetsző életet élni. És itt nem akarok képmutató lenni, nyilván én is követelek el hibákat és vétkezem. Ilyenkor megnyugtató a Jézus előtti bocsánatkérés, és kérem Krisztus erejét a további feladataimhoz.

Egy hét Narniában – vagy Szigetszentmártonban?

„- Mondd, bárány – szólalt meg Lucy –, erre vezet az út Aslan országába?

- A ti utatok nem – válaszolt a bárány. – Számotokra a saját világotokból nyílik kapu Aslan országába.

- Hogyan? – kiáltott fel Edmund. – Hát a mi világunkból is el lehet jutni Aslan országába?

- Minden világból vezet út az én országomba – mondta a bárány, s miközben beszélt, szőre aranyló barnává vált, teste hatalmasra nőtt, s szikrázó sörénnyel ott állt előttük maga Aslan.

- Mondd, Aslan – kérte Lucy –, hogyan juthatunk el az országodba a mi világunkból?

- Mindig mondani fogom – válaszolt Aslan –, azt azonban nem árulhatom el, hosszú vagy rövid lesz-e az út, csak annyit: országom a folyó túloldalán fekszik. De ne feledjétek, nagy hídépítő vagyok...”

(C.S.Lewis: Narnia krónikái 5. A Hajnalvándor útja)

Láthatatlan színház és evezés a Dunán, tábortűz és bibliai vetélkedő, éjszakai bátorságpróba és csocsóbajnokság, csapatjátékok és moziélmény, zenés ébresztő és strandolás, tánc és társasjátékozás – meg persze éneklés és éneklés... Mindez csak ízelítő a gyülekezet júniusi szigetszentmártoni gyermektáborának gazdag élménykínálatából. A számtalan program – aktivitás és elcsendesülés – pedig nagyszerű alkalmat adott arra, hogy ez alatt az egy hét alatt közelebb kerülhessünk Istenhez – és egymással és Általa – egymáshoz is.

Bár a legtöbb táborlakó az iskolás korosztályból került ki, a szervezők délelőttönként külön foglalkoztak a totyogókkal, az óvodásokkal, több korosztályban az általános iskolásokkal, az egyetemistákkal és a felnőttekkel, ami mindenkinek alkalmat biztosított arra, hogy kortársaival haladjon a saját útján Isten felé. A tábori napokat a

reggeli és az esti áhítat foglalta „lelki keretbe”, ezek az együttlétek segítettek eligazodni a tábori napok során, inspirálták és összefoglalták az aznapi élményeket.

Az egyhetes, sajátos „lelki utazás” során a szervezők fantasztikus mesevilág, egy modern, titokzatos tündérmese, Narnia világának díszletei között kalauzolták a gyerekeket – és persze a gyermeklelkű felnőtteket is. Miközben pedig faunokkal és tündérekkel barátkoztunk, boszorkányok ellen küzdöttünk a láthatatlan színházban, és különböző próbatételeken mentünk át az éjszakai bátorságpróban, szinte észrevétlenül vezetett bennünket utunkon a ragyogó oroszlán, Aslan, akinek az alakjában Jézus Krisztusra ismerhettünk. Megtántotta nekünk, miből meríthetünk erőt, ha utunk során elcsüggedünk; hogyan maradhatunk hűek Hozzá és a barátainkhoz; sőt, azt is megmutatta, hogy Ő még az árulónak is megbocsát... Úgy érzem, nagyon jó választás volt a gyerekek számára ez a csodálatos allegorikus történet: amellet, hogy minden reggel nagy lelkesedéssel keltek át a fantasztikus világ kapuján, és küzdötték le az akadályokat útjuk során, a hét végére kicsikhez is, nagyokhoz is eljutott az igazi üzenet: miszerint a valódi erő Aslan áldozatából fakad.

„- Nem is Narnia hiányzik majd annyira, inkább te! – szipogta Lucy. – Vele odahaza többé nem fogunk találkozni. Hogy éljünk úgy, hogy soha többé nem látunk?

- Ó, hogyne látnátok, kicsi lány! – mondta Aslan.

- Akkor te... Uram... ott is... ott vagy? – kérdezte Edmund.

- Ott vagyok – felelt Aslan. – De másként hívnak. Azon a néven kell majd megismernetek. Azért kerültetek ide, Narniába, azért ismerhettetek meg, hogy otthon könnyebben rátaláljatok.”

(C.S.Lewis: Narnia krónikái 5. A Hajnalvándor útja)

Az utolsó napon azt a feladatot kaptam, hogy szólítsak meg táborlakókat, kinek mit adott az egyhetes együttlétünk. A „Nagy Hídépítő” ugyanis fáradhatatlanul munkálkodott: új barátságok jöttek létre, a régiek elmélyültek, átélhettük a közös éneklés és tánc örömét és – szó szerint is – az „egy hajóban evezés” élményét, és még annyi minden

mást. Volt, aki úgy fogalmazott, hogy a tábori hét alatt évről évre az egész esztendőre elegendő útravalót gyűjt a lelki tarisznyájába. Köszönjük ezt a jól megtömött tarisznyát Jézusnak és a tábor minden szervezőjének!

Tóth Katinka

Új barátságok kötöttek az erdő mélyén

A 32. számú Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat tagjainak idén nyáron egy igen érdekes élményben lehetett része, ugyanis egy másik cserkészcsapattal táborozhattunk együtt, és erre ilyen formában még nem volt példa a csapat fennállása óta. Na, de ne szaladjunk ennyire előre! Hogyan is kezdődött ez az egész?

2015. márciusában vágunk bele a közös tábor megszervezésébe M. Dániel Árpáddal, a 815. számú IV. Béla Király Cserkészcsapat csapatparancsnokával karöltve. Ez azonban nem bizonyult egyszerűnek. Az alapötlet az volt, hogy a táborban mind a két csapat teljes létszámmal vesz részt. Ez rögtön 90 embert jelent, és bár nem tűnik nehéznek, mégis komoly kihívást jelentett ennyi embert értelmesen elhelyezni egy erdőben. Ezen felül ott volt a logisztika kérdése, hogy miként fogunk etetni ennyi éhes szájat. Szerencsére Ittész Eszter kiválóan helyt állt, mint a tábori logisztika főnöke, így nem éhezünk a táborozás folyamán. Felmerült az is, hogy ennyien hogyan tisztálkodunk majd nomád körülmények között, valamint az is (és bocsánat, ha kissé profán a téma), hogy miként ásunk ki ennyi emberre elegendő latrinát. És így tovább, és így tovább. A szokásainkat is egyeztetni kellett, amiből bizony néha nehéz volt engedni, mert volt, hogy igen komoly hagyományainkat kellett sutba vágni, és kompromisszumot kötni. Azonban mindkét csapat vezetősége nagyon lelkes volt, és izgattott az együtt-táborozás adta lehetőségek miatt. A Bokod község melletti erdei táborunk nehezen indult szervezésügyileg, és a gyerekeknek is nehéz volt megszokni, hogy egy másik csapathoz is igazodniuk kell az együtt létezés terén. Azonban sikerült egymáshoz alkalmazkodni és megismerni egymást, így a tábort igazgatni is könnyebb lett, valamint a cserkészek is elkezdték egyre jobban élvezni a közös programokat.

Közös igei liturgián is részt vettünk. A kelenföldi plébános és Gáncs Tamás, a Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet igazgató lelkésze által tartott elcsendesedés során mindkét csapat lemondott az oltárszentségről, hogy teljes mértékben egy közösséget alkossunk, hogy a cserkészletünk teljesen az ökumené színtere legyen. Végül is úgy gondolom, hogy a közös tábor elérte a célját, és nagyon jó alkalom volt arra, hogy nyissunk mások felé, és tanuljunk tőlük.

Köszönet a tábor létrejöttéért az egész vezetőségnek, a fenntartó gyülekezeteknek, az előttünk járó vezetőknek és a hűséges Istennek.

*Bence Zsolt Imre csst.
csapatparancsnok*

Napközis hittanos tábor – képek és élmények

Schneller Borbála (6 éves): Kosárfonás

A kosárfonásban az tetszett, hogy izgalmas volt, és a legjobb az volt benne, hogy örültem, amikor kész lett. Nagyon jó, hogy sok kézművesség volt a táborban, pl. gyöngyfűzés, sókerámiaázás is. Szeretek kézműveskedni, mert örömet lehet vele szerezni pl. Anyának, meg jó érzés, ha megdicsérik egy szép alkotásért, vagy hazavihetek egy szép tárgyat a szobámba.

Nekem az tetszett még, hogy sok barátot szerezhettem, jók voltak az éneklések és a bibliai történetek is. Végig József történetével foglalkoztunk, amiből én azt tanultam meg, hogy ne legyünk dicsekvőek a testvéreinkkel, mert mérgesek lesznek ránk, és még bosszút is állhatnak.

Schneller Johanna (4 éves)

A képem címe: „Köszönjük az ebédet, nagyon finom volt!”. Ezt kiabáltunk minden ebéd után, és még doboltunk is hozzá. Meg persze imádkoztunk is. Minden nagyon finom volt, én nagyon vártam az ebédet mindig. Így azt rajzoltam le, amikor eszünk... Itt éppen cseresznyelevest, mert szerintem az volt a legfinomabb. Egy nagy-nagy asztalt rajzoltam ide, mert a sok gyerek mind körbeült egy nagy asztalt, és ez nekem nagyon tetszett. Mindig kint ettünk, olyan jó, hogy nem esett az eső! Én nagyon örültem, hogy a testvérem mellett ülhettem. Egyszer mellém ült az Imsi is, és akkor nagyon örültem, mert végig beszélgettem velem.

Arra emlékszem még, hogy elmentünk sétálni is az ebéd előtt, az ebéd után meg lehetett szőnyegeken aludni, vagy társasozni, kártyázni. És nem is volt kötelező az alvás! És voltunk a pincében is (az volt a „Pince-buli”), és felmentünk a haranghoz. Nagyon sok új „Jézusos éneket” tanultam, legjobban az az ének tetszett, ami így kezdődik, hogy „Figyelj rám fiam...”, azóta is sokat énekeljük itthon. Volt sok gitáros éneklés is, azt nagyon élveztük.

Hírek – Hírek – Hírek – Hírek

- Gyülekezetünkben tartotta összejövetelét az Esperesek Tanácsa 2015. június 2-án. Az egész napos együttléten egyházunk esperesei végigtekintették az adminisztrációs és lelki feladataikat.
- Június 5-én a II. kerületi ökumenikus iskola 25 éves jubileumán és tanévzáróján *Beer Miklós* római katolikus, *Steinbach József* református püspök és *Bence Imre* esperes szolgált igehirdetéssel.
- Június 6-án egy hat fős csoporttal utaztunk Badacsonyörsre, hogy a nyár elején nagytakarítást végezzünk a gyülekezet pihenőházában.
- A VivaceFest június 7-án *Kővári Péter* orgonaestjével ért véget.
- Június 14-én ünnepi istentisztelet keretében és az Európa hajón tartott közösségi alkalommal búcsúztunk nyugdíjba vonuló lelkészünktől, *Balicza Ivántól*. Az ünnepségen vendégünk voltak a nürnbergi testvérgyülekezetből *Gerhard Schorr* ny. lelkész és felesége, és a kouvola testvérgyülekezetünk 4 fős küldöttsége *Keijo Gärdstrom* igazgató lelkész és *Pekka Ainali* karnagy vezetésével.
- Június 15-én rendkívüli presbiteri gyűlést tartottunk az orgonaépítési projekt előkészítésére.
- Június 21. és 28. között tartottuk Szigetszentmártonban a szokásos nyári táborunkat.
- Július 19-én az istentisztelet keretében köszöntöttük 67. születésnapján *Balicza Ivánt*, aktív szolgálatának utolsó napján.
- Július 20-án állt szolgálatba egy éves megbízással *Liszka Viktor* beosztott lelkész.
- Július 31-én és augusztus 1-jén a Budavári *Gospel kórus* tartott közösségépítő napot és próbát a Nógrád megyei Sámsonházán.
- A *Budavári Schütz kórus* látogatást tett a finnországi testvérgyülekezetünk meghívására Kouvolában, augusztus 19-24-ig, ahol egy koncerten és a gyülekezet istentiszteletén is szolgált.
- Augusztus 24-től 27-ig tartott az 'Álomlátók nyomában' című napközis táboruk, amelyen 18 gyermek vett részt az iskolai és önkéntes hitoktatóink segítségével.
- Augusztus 25-27-ig Piliscsabán volt egyházkerületi lelkészi találkozó, amelyen gyülekezetünket *Bence Imre* és *Liszka Viktor* képviselte.
- Augusztus 27-én tartotta első megbeszélését gyülekezetünk hitoktatói munkaközössége, amelynek iskolai oktatással foglalkozó részét *Bence Imre*, a gyülekezeti bibliaórákkal foglalkozó közösségét *Bencéné Szabó Márta* vezette.
- Augusztus 28-án a gyülekezetünkben tartotta évkezdő lelki napját a szentendrei evangélikus óvoda munkatársi köre *Horváth-Hegyí Olivér* lelkész vezetésével. Ezen az alkalmon *Bence Imre* tartott előadást az egyházmege életéről és fejlődéséről.
- Augusztus 29-én kérte Isten áldását *Balicza Iván* lelkész *Ripka Eszter* és *Balicza Péter* házasságára.
- Szeptember 6-án a 9.00-kor kezdődő istentiszteleten *Veni Sancte* volt. A Szentlélek segítségül hívásával nyitottuk meg az idei tanévet, áldást kérve a hittanosokra, a tanulóakra, a hitoktatók és a gyülekezetünkhöz tartozó pedagógusok szolgálatára.
- Szeptember 6-9. között zajlott az Esperesek Tanácsa Révfülöpön, amelyen a lelkészi életpályamodellel kérdéseiről tanácskoztak az egyházmegegyék vezetői.
- Szeptember 9-én az építési munkacsoport áttekintette az idén elvégzett felújítási munkákat és az előttünk álló feladatokat.
- Szeptember 19-én az Evangélikus Presbiterek Országos Találkozásán (EPOT) gyülekezetünk delegációja is részt vett.
- Az Ars Sacra Fesztivál keretén belül kiállítás nyílt a templomban *Budai-Hollán István* grafikáiból, és koncertet adott a *Waldorf Kórus*, valamint a haapavesi (Finnország) gyülekezet kórusa.

Lelkészi Hivatal

1014 Budapest I. ker. Tánicsics M. u. 28.

Samu Piroska irodavezető

Kövesy Emese gazdasági vezető

hétfő-péntek: 9.00-13.00

☎ és fax: 356-97-36

web-lap: <http://budavar.lutheran.hu>

e-mail: budavar@lutheran.hu

Bence Imre – igazgató lelkész, esperes

Fogadóóra: kedd 15.00-18.00;

szerda és csütörtök 9.00-13.00

e-mail: imre.bence@lutheran.hu

Bencéné Szabó Márta – lelkész

Fogadóóra: kedd 11.00-13.00

Liszka Viktor – beosztott lelkész

Fogadóóra: hétfő 9.00-11.30

és péntek 9.00-13.00

e-mail: viktor.liszka@lutheran.hu

dr. Fabiny Tamás – püspök

e-mail: tamas.fabiny@lutheran.hu

dr. Pócze Tibor – felügyelő

e-mail: aszodipocze@t-online.hu

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

Mostani lapszámunk az Emberi Erőforrás
Támogatáskezelő támogatásával készült.

Budavári Hírmondó

az Egyházközösség tájékoztató hírlevele

Olvasó-szerkesztő: Váradi Adél

Tördelés: Varga Katalin

Felelős kiadó: Bence Imre igazgató lelkész

Nyomdai munkák: Rózsadomb Contact Kft.